

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1062/2017
26.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радослава Тадића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К 22/16 од 16.03.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/17 од 22.06.2017. године, у седници већа одржаној 26.10.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радослава Тадића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К 22/16 од 16.03.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/17 од 22.06.2017. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву К 22/16 од 16.03.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, коју ће издржати по правноснажности пресуде. Од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, у износу од 1.000 динара. Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 20.000,00 динара у корист буџетских средстава суда, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 573/17 од 22.06.2017. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Радослава Тадића, преиначена је пресуда Вишег суда у Ваљеву К 22/16 од 16.03.2017. године, само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду на основу одредби члана 4, 42, 45, 54, 56. и 57. КЗ, окривљеног АА, за кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, док је жалба у

преосталом делу одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Радослав Тадић, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а због повреде закона из 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене наводи у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да су побијане пресуде засноване на доказима на којима се по закону не могу заснивати, те у том смислу као незаконите доказе означава исказе сведока ББ и његове ванбрачне супруге ВВ, сматрајући да су незаконито прибављени, тј. да су дати под притиском и застрашивањем, од стране заменика Вишег јавног тужиоца у Ваљеву, а све у циљу давања одговора на питања, на која сведоци, по одредбама ЗКП-а, нису дужни да дају одговоре. У вези тога, бранилац истиче да су поменути сведоци, најпре испитани замолним путем пред Вишим јавним тужиоцем у Београду, којом приликом су се користили правом из члана 95. став 2. ЗКП да не одговарају на питања на која нису дужни да дају одговоре, да би потом Виши јавни тужилац у Ваљеву, затражио поновно испитивање ових сведока замолним путем, што је Виши јавни тужилац у Београду одбио да учини, па је након тога, наређено привођење сведока и исти су испитани пред Вишим јавним тужиоцем у Ваљеву, којом приликом су, према наводима захтева, дали исказе на штету окривљеног, што је све последица очигледног притиска и застрашивања. Поред тога, незаконитост прибављања исказа наведених сведока, односно вршење притиска на исте, према ставу браниоца, огледа се и у неажурном поступању јавног тужиоца по кривичној пријави коју је поднео окривљени АА, против сведока ББ, те одбацивању исте пред сам крај главног претреса у овом кривичном поступку.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева за заштиту законитости неосновани, а из следећих разлога:

Наиме, сведоци ББ и ВВ, током поступка, и то како у фази истраге приликом испитивања замолним путем пред Вишим јавним тужиоцем у Београду, на записницима о испитивању сведока од 13.11.2015. године, тако и приликом испитивања пред Вишим јавним тужиоцем у Ваљеву, на записницима о испитивању сведока од 22.01.2016. године, у свему су испитани у складу са одредбама Законика о кривичном поступку које регулишу начин испитивања сведока, уз претходну испуњеност претпоставки за испитивање сведока из члана 95. ЗКП, те су између осталог, сходно члану 95. став 2. ЗКП, упозорени да нису дужни да одговарају на одређена питања, ако је вероватно да би тиме изложили

себе или лице из члана 94. став 1. ЗКП тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а које упозорење је унето и у наведене записнике, на које сведоци нису имали примедби и које записнике су својеручно потписали. Такође, Врховни касациони суд наглашава да је јавни тужилац, као орган поступка који руководи истрагом, овлашћен да сходно члану 101. став 1.ЗКП, нареди принудно довођење сведока, који је уредно позван, а није дошао, нити је оправдао изостанак, што је у конкретном и био случај. Осим тога, приликом испитивања на главном претресу на записнику од 23.02.2017. године, оба сведока су, након што су прописно поучена и упозорена, те опоменута у смислу одредби члана 401. став 1. ЗКП, пошто су положила заклетву, у свом исказу навели, и то сведок ББ, да привођење од стране полиције и испитивање пред Вишим јавним тужиоцем у Ваљево, не сматра никаквим посебним притиском, осим што је мишљења да је изјаву требало да да евентуално у Београду, а не да долази у Ваљево, док је сведок ВВ навела да на њеног супруга нико није утицао у погледу давања изјаве, а такође ни на њу лично.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да наведени докази ни сами по себи, нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама ЗКП, па се следствено томе на истима пресуда може заснивати, због чега се по налажењу овог суда, захтевом браниоца окривљеног правноснажна пресуда неосновано побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Притом, наводи захтева, да се незаконито прибављање исказа сведока ББ и ВВ, односно вршење притиска на исте, огледа и у непоступању, тј. неажурном поступању Вишег јавног тужиоца, по поднетој кривичној пријави, без утицаја су на постојање повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у конкретном случају, имајући у виду да се ради о поступању по кривичној пријави поднетој против другог лица, а не против окривљеног.

Осталим наводима захтева, да из списка предмета јасно произилази да су основани жалбени наводи у вези са незаконито прибављеним доказима, а да их је апелациони суд неправилно одбио - по налажењу овог суда, указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаном пресудама, а што није разлог прописан чланом 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.**

**За председника већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић